

maatte berolige sig derved, at de Forsigtighedsregler, som vare trufne andre Steder, vilde være forhindrede i saa Henseende. — Jeg tror derfor ikke, at denne Lov kan siges at være overflødig, tværtimod, det er ifølge de Erfaringer, vi have gjort under den sidste Epizooti, efter de Overveelser, der have fundet Sted af de kyndige Autoriteter, og som Følge af de Erklæringer, man har indhentet hos det veterinære Sundhedsraad, at man har troet, at den bestaaende Lovgivning virkelig tvangte til de Tillægsbestemmelser, der findes i dette Lovforslag, og jeg tror ikke paa nogen Maade, man kan sige, at de ere af den Bessaffenhed, at de true med overflødige eller overdrevne haarde Forholdsregler, naar man tager Hensyn til, hvad det er, det dreier sig om, nemlig, at det er en af de skrækkeligste Sygdomme og Ulykker, der kan paaføres Mennesket gennem denne Hundesygdom.

Tauber: Jeg er i det Tilfælde at være meget uenig med den ærede Læser, som først havde Ordet, og naar jeg nu hørte den ærede Indvigningsminister, kan jeg ikke Andet end give den høitærede Minister Ret i, hvad han yttrede; men paa den anden Side mener jeg, at Ministeriet langt fra er gaaet vidt nok i denne Sag. — Det ærede Medlem, der først havde Ordet idag, gav en romantisk Skildring af, hvorledes Hundene havde været Menneskets tro Ledfager hele Historien igjennem, hvorledes den fulgte Mennesket i de fyrstelige Sale og til de laveste Hytter; han fremhævede, hvorledes man kunde være nødt til at bruge den til Beskyttelse i mange Tilfælde, hvorledes den fulgte Mennesket fra Nordens Is til den hedeste Zone, hvorledes den var uundværlig for den, der skulde vogte store Faareflokke, og i mange andre lignende Tilfælde. Jeg tror nu hærken, at vi leve i den hede Zone eller under Nordens Is, og heller ikke tror jeg, at der findes saa store Faareflokke her i Landet, at det er fornødent, i alt Fald ikke i noget videre Omfang, at give en almindelig Lov til Beskyttelse af Hundene eller til i det Hele taget at holde sin Haand over dem. Det er fuldkommen sandt, at Hundene gennem hele Historien og i hele Verden har været Menneskets Ledfager; men man maa tillige erindre, at den i ringere og ringere Grad bliver fornøden for Mennesket, jo større Civilisationen bliver, og det tror jeg, man i det Hele taget skal holde fast paa, naar man vil vælge det Udgangspunkt, som det ærede Medlem for Kræsts Amts 3die Valgtreds (Beth) valgte Her tillands ere Hundene meget udbredte og til meget stor Plage. De Mennesker, som have Hunde, elske dem, det vil sige, deres egne Hunde; alle andre Hunde end deres egne, ere dem til Plage, det er en given Sag, og hver enkelt Hund bliver altsaa til Plage for de 1,799,999 Mennesker i Danmark, medens den maaske er til

Fornøielse for En eller nogle Saa. Saaledes er det virkelige Forhold. De Foranstaltninger, som bleve trufne mod Hundegalskaben i Sommer, kom slet ikke for tidlig, snarere for sildig, naar noget skulde være; men forøvrigt skyndte man sig vel meget med at høre Bestemmelserne, nemlig paa et Tidspunkt, hvor Hundegalskaben neppe var fuldstændig tilende, i alt Fald er det blevet oplyst, at der har været Tilfælde af Hundegalskab kort efter naar herved i Udlandet, og desforuden har der været et Tilfælde hos os selv, som dog ikke bestemt kunde paavises at være Hundegalskab, hvorfor jeg ikke skal regne det med. Saa vel i Stæderne som paa Landet ere Hundene ligesom en Plage for Beboerne paa Grund af den Frihed, som der gives dem. Lad dem, som ville holde Hunde, holde dem for sig selv; Hunde bør ikke uden mennekelig Ledfagelse træffes paa offentlig Gade eller Lei, og jeg vilde ønske, at man lige saavel paa Landet som i Kjøbstæderne og Kjøbenhavn ikke blot fik en Bemyndigelse, men en ligesom Forpligtelse til at paalægge en Hundeskat — hvor stor skal jeg ikke tale om — for alle Hunde, som ikke holdes bundne. Det er en Selvsøgte, at der ikke kan være Tale om at paalægge Skat for de bundne Hunde. — Jeg kunde altsaa ønske, at denne Lov blev ændret, men i meget modsat Retning af, hvad den ærede første Læser mente. Jeg kan antage, at den ærede Minister nu vil svare, at han rimeligvis har truffet den rette Middelvei, siden der er nogle, som ønske, at han skulde være gaaet videre, medens Andre ønske, at man ikke var gaaet saa vidt. Jeg tror nu, at den Middelvei, som den ærede Minister har valgt, er yderst mangelfuld og langt fra hæver Ulemperne ved hele dette Forhold. Efterat man nu har fundet Anledning til at tage fat paa Sagen, er der derfor efter min Mening Anledning til at træffe grundigere Forholdsregler end dem, der ere fastsatte i dette lille Lovforslag, som foreligger.

H. Nielsen: Det er kun nogle Bemærkninger i Modsetning til den ærede sidste Læser, jeg agter at fremkomme med. Jeg skal isøvrigt ikke indlade mig paa at indblande mig i Striden mellem de to ærede Herrer angaaende Hundenes Nytte eller Ikke-Nytte. Jeg vil kun minde om, at der allerede har været et Lovforslag angaaende Hundeskatten for ikke ret mange Aar siden til Forhandling i begge Thing; det fandt navnlig i dette Thing en ikke ubetydelig Modstand, og saa vidt jeg erindrer, faldt Lovforslaget væsentlig paa Grund af Modstanden her. Forøvrigt skal jeg minde om, at et Lovforslag om Hundeskat vel egentlig ikke godt kan stilles op som Ændringsforslag til dette Lovforslag, idet Hundeskatten maa høre under Justitsministeriets Omraade; men jeg kan dog ikke undlade her at gjøre en Bemærkning imod Hundeskatten, for at man ikke skal tro, at man nu var bleven særlig oplagt til